

Julie Klassen

De juffrouw uit Devonshire

Roman

Vertaald door Susanne Castermans-Nelleke

Voorhoeve

Proloog

Longstaple, Devonshire
1812

Er klopt iets niet, dacht Emma meteen nadat ze haar opgeruimde slaapkamer was binnengelopen. *Maar wat?*

Haar blik gleed langs het keurig opgemaakte bed, het ordelijke nachtkastje en haar ladekast. *Daar*. Ze liep er met bonkend hart naartoe.

In het bijzondere theekopje dat ze als decoratie had neergezet, stond een bosje roze roosjes. De bloemen waren waarschijnlijk afkomstig uit de naastgelegen tuin van haar tante, maar ze waren geplukt voor haar, en ze waren geplukt door hem; dat was het enige wat telde.

Ze wist ook meteen wie ze had neergezet: Phillip Weston. Van de vele leerlingen van haar vader mocht ze hem het meest. En waarschijnlijk was hij de enige die wist dat ze jarig was en vandaag zestien was geworden. Phillip was veel aardiger dan zijn oudere broer, Henry, die een paar jaar geleden bij hen op kostschool had gezeten.

Emma tilde het kopje voorzichtig op, hield de bloemen onder haar neus en snoof de geur op van appeltjeszoete rozen en frisse blaadjes. *Mmm...* Ze hield het kopje iets verder weg en zag vol bewondering hoe de roze bloemblaadjes en het groen de kleurrijke schildering op het kopje beter tot haar recht deden komen.

Ineens dacht ze weer terug aan de dag waarop haar moeder haar dit theekopje had gegeven, drie jaar geleden. Henry had het dezelfde dag nog bijna gebroken.

Emma maakte het lint los, trok het vloeipapier opzij – voorzichtig zodat het niet zou scheuren – en maakte het doosje open.

Toen ze zag wat erin zat, begon ze te stralen. Ze had de inhoud goed geraden. Ze had namelijk gezien dat het bijzondere thee-kopje niet meer in de servieskast stond.

‘Het is van je grootmoeder geweest,’ zei haar moeder. ‘Ze kocht het op haar huwelijksreis. Helemaal naar Italië. Kun je het je voorstellen?’

‘Ja,’ zei Emma met een zucht en bewonderde het goudgerande kopje met de gedetailleerde schildering van een Venetiaanse gondola en brug weer. ‘Het is prachtig. Ik heb het altijd al zo mooi gevonden.’

Er verscheen een zeldzaam kuiltje in de bleke wang van haar moeder. ‘Dat weet ik.’

Emma lachte. ‘Dank u wel, mama.’

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, liefje.’

Emma stopte de kop en schotel voorzichtig terug in het doosje om het naar haar slaapkamer te brengen. Ze liep de woonkamer uit en – *pats* – een houten bal kaatste tegen de muur tegenover haar en sloeg bijna het doosje uit haar handen. Woedend keek ze op en zag hoe een van de leerlingen van haar vader haar grijnzend aankeek.

‘Henry Weston!’ Emma klemde het doosje tegen zich aan en schermde het met haar armen af. ‘Wees toch voorzichtig.’

Zijn groene ogen gingen van haar gezicht naar haar armen en hij kwam dichterbij. ‘Wat zit er in dat doosje?’

‘Een cadeau.’

‘Ach ja, dat is waar ook. Je bent vandaag jarig. Hoe oud ben je nu geworden? Tien?’

Ze stak haar kin omhoog. ‘Ik ben dertien en dat weet je heel goed.’

Hij stak zijn hand uit, trok het papier opzij en gluurde in het doosje. Zijn ogen schitterden en hij begon te grinniken, maar al snel stond hij te lachen.

Ze keek de zestienjarige jongen boos aan. ‘Ik snap niet wat er zo grappig is.’

‘Dat is echt een cadeau voor jou, Emma Smallwood. Eén kop-

je. Eén zielig theekopje. Ik heb toch al zo vaak gezegd dat jij een oude vrijster zal worden?’

‘Dat word ik heus niet,’ zei ze beslist.

‘Zoals jij de hele dag zit te lezen, zal je hoofd blijven groeien maar zullen je armen en benen verschrompelen. En wie wil nou met zoiets trouwen?’

‘Iemand die veel beter is dan jij.’

Hij snoof even. ‘Als er ooit iemand met jou trouwt, Emma Smallwood, dan zal ik... dan zal ik de zwaarddans doen tijdens het bruiloftsmaal.’ Hij grinnikte. ‘In mijn bloetje.’

Walgend trok ze haar neus op en zei spottend: ‘Wie wil dát nou zien? Trouwens, wie zegt dat ik jou uitnodig voor mijn bruiloft?’

Minzaam trok hij aan haar kin. ‘Blauwkous.’

Fronsend beet ze terug: ‘Snotaap!’

‘Emma Smallwood...’ Haar moeder verscheen met een felle blik in de deuropening. ‘Welk woord hoorde ik daar uit jouw mond? Ik geef je een prachtig cadeau en dan krijg ik van jou een lelijk woord?’

‘Sorry, mama.’

‘Dag, meneer Weston.’ Haar moeder wierp Henry schuin een minachtende blik toe. ‘Wilt u ons excuseren?’

‘Mevrouw Smallwood.’ Hij maakte een buiging en begaf zich naar de trap.

‘Emma,’ zei haar moeder hard fluisterend. ‘Jongedames praten niet op die manier tegen heren.’

‘Hij is geen heer,’ zei Emma in de hoop dat Henry haar zou horen. ‘Hij gedraagt zich in ieder geval niet als een heer.’

Haar moeder perste haar lippen op elkaar. ‘Dat kan wel zo zijn, maar toch hoort het niet. Ik wil dat je naar je kamer gaat en een hoofdstuk over goede manieren leest in het boek dat ik je heb gegeven.’

Emma protesteerde: ‘Mama –’

Haar moeder hief haar hand op. ‘Geen woord meer. Ja, naar mijn idee lees je te veel boeken, maar je kunt nog beter een

boek lezen over de deugden van de vrouw, dan die afschuwelijke geleerde pillen van je vader.'

'Ja, mama.' Emma zuchtte en nam haar kopje mee naar boven.

Terwijl deze herinnering weer vervaagde, keek Emma glimlachend naar het schattige boeketje dat de jongere broer van Henry, Phillip, voor haar had neergezet. Ze vroeg zich af wat Henry zou zeggen als hij haar nu kon zien en wist wie haar die bloemen had gegeven.

Toen Henry de Smallwood Academy had verlaten, was Emma opgelucht geweest, maar ze zou het jammer vinden als Phillip vertrok. Het was bijna niet te geloven dat twee broers zo verschillend konden zijn.

1

Nog voordat ze een uur in het huis was, had ze alles al uitgedacht en op zijn plaats gezet.

The Naughty Girl Won, circa 1800

*Vijf jaar later
April 1817*

De twintigjarige Emma Smallwood stoffte voorzichtig haar verzameling lievelingsboeken bovenop de ladekast af. Die kleine huishoudelijke taak wilde ze absoluut zelf doen, ondanks de protesten van mevrouw Malloy. Vervolgens veegde ze elk stofje van haar gekoesterde theekopje dat zich daar durfde te nestelen. De porseleinen kop en schotel waren een cadeau van haar moeder geweest en hadden een echte gouden rand.

Emma zette de kop en schotel weer bovenop de in leer gebonden *Een sentimentele reis door Frankrijk en Italië* van Sterne. Ze zette het zo neer dat de afbeelding aan de zijkant het beste zichtbaar was: een mooie schildering van een sierlijke gondola in Venetië.

Emma had nog nooit uit het goudgerande kopje gedronken, maar ze keek er wel graag naar. Om terug te denken aan haar moeder, die twee jaar geleden was overleden. Om terug te denken aan een jongeman die er ooit roosjes in had gezet. En om te fantaseren dat ze ooit zelf Italië zou zien.

Na dit ochtendritueel borg Emma haar schoonmaakspulletjes weer op en keek op het horloge dat met een ketting aan het lijfje van haar jurk vastzat. Met een *klik* deed ze het tevreden weer dicht. Precies wat ze had gedacht: het was tijd om naar beneden

te gaan en hun laatste leerling uitgeleide te doen.

Eenmaal onderaan de trap zag ze Edward Sims in de hal aan zijn valies staan frommelen. Hij droeg een nette jas en een hoge hoed, en was het toonbeeld van een jongeman die de wereld aankon.

‘Helemaal gereed, meneer Sims?’

Hij draaide zich om. ‘Ja, juffrouw Smallwood.’

Hoewel ze maar vier jaar ouder was dan hij, voelde ze op dat moment een haast moederlijke liefde voor de jongeman die bijna drie jaar bij hen op kostschool had gezeten. Ze keek de lege hal rond. ‘Heeft mijn vader u al vaarwel gezegd?’

Meneer Sims schoof wat heen en weer en schudde zijn hoofd. ‘Ik heb hem vanmorgen nog niet gezien.’

Emma glimlachte geforceerd. ‘Wat jammer nou. Hij zal het heel spijtig vinden dat hij u is misgelopen. Ik weet dat hij persoonlijk afscheid van u wilde nemen.’

Haar vader had hier moeten zijn, maar hij was ongetwijfeld naar de begraafplaats gegaan om haar graf te bezoeken. Alweer.

Meneer Sims glimlachte onbeholpen. ‘Zegt u hem maar gedag namens mij en bedank hem voor alles.’

‘Dat zal ik doen.’

‘Maar u vooral ook bedankt, juffrouw Smallwood. Ik heb heel veel van u geleerd.’

‘Graag gedaan, meneer Sims. Ik wens u veel succes op de universiteit.’

Door het raam zag ze de jongeman langs het bord *Smallwood Academy* naar de weg lopen en voelde de weemoed die ze zo vaak had gevoeld bij het vertrek van een leerling. Deze keer des te meer, want hij zou niet door nieuwe leerlingen worden opgevolgd.

Het huis leek ineens zo stil en leeg. Ze had gewild dat meneer Sims een jongere broer had. Zés jongere broers. Ze zuchtte. Misschien zou zelfs de aardige meneer Sims aarzelen om meneer Smallwood als leraar aan te bevelen, aangezien haar vader maar een klein aandeel had gehad in zijn opleiding. Maar hoe moes-

ten ze nu, zonder nieuwe leerlingen, hun kokkin-huishoudster en dienstmeisje betalen, om nog maar te zwijgen over de groeiende stapel rekeningen?

Emma liep naar het bureau in de huiskamer, pakte het gebonden notitieboek dat ze daarin bewaarde en bladerde langs oude lijsten:

Boeken dit jaar gelezen.

Boeken volgend jaar te lezen.

Noodzakelijke verbeteringen in de kamers van de jongens.

Bezuinigingsmaatregelen.

Plaatsen ooit nog te bezoeken.

Nieuwe uitgaven en lesboeken ordenen voor volgend schooljaar: geen.

Verbeteringen: geen.

Leerlingen per jaar.

Haar lijst met leerlingen, die elk jaar korter was geworden, bevatte ook aantekeningen over het karakter van de jongemannen en hun toekomstplannen.

Ze bladerde naar de lijst van drie jaar geleden en gleed met haar vinger over de paar namen tot ze bij één bleef hangen.

Phillip Weston. Aardig en gemoedelijk. Tweede zoon. Van plan om net als zijn broer naar Oxford te gaan en daar rechten te studeren.

Die korte aantekening deed hem zeker geen recht. Phillip was in al die jaren van alle leerlingen haar enige echte vriend geweest.

Nu ze zijn naam weer zag, moest ze wel naar een andere pagina bladeren. Een andere lijst.

Toekomstige leerlingen: Rowan en Julian Weston?

Emma dacht weer aan de brief die ze twee weken geleden had verstuurd. Ze wist heel goed dat Henry en Phillip Weston twee jongere halfbroers hadden. Phillip had ze vaak genoeg genoemd.

Julian en Rowan moesten inmiddels minstens vijftien zijn – ouder dan Phillip toen hij naar Smallwood was gestuurd.

Maar ze waren niet gekomen.

Ze had haar vader diverse malen voorgesteld om een brief te schrijven naar de vader van de jongens. Maar dan had hij wat gezucht en gekucht en gezegd dat hij zeker wist dat als sir Giles zijn jongere zoons naar hen had willen sturen, hij dat al zou hebben gedaan. Nee, waarschijnlijk had sir Giles hen liever naar het prestigieuze Winchester, Harrow of Eton gestuurd in plaats van naar hun bescheiden school.

‘Maar u zou het toch kunnen vragen?’ had Emma aangedrongen.

Daarop had haar vader een gezicht getrokken en gezegd dat hij dat op een ander moment misschien nog wel zou doen.

Daarom had Emma, die steeds vaker als haar vaders secretaresse optrad, de ganzenveer ter hand genomen. Uit naam van haar vader had ze naar sir Giles geschreven om te vragen of hij zou willen overwegen om na zijn twee oudste zoons ook zijn twee jongste zoons te sturen.

Ze kon nog steeds nauwelijks geloven dat ze dat had gedaan. Wat had haar bezielde? Achteraf gezien wist ze dat heel goed. Ze had een verslag gelezen van de gedurfde reizen van de Russische prinses Katharina Dasjkov. De prestaties van die prinses hadden Emma aangezet tot haar ongewoon moedige daad, of was het juist een dwaze daad geweest? Blijkbaar had haar brief uiteindelijk niets uitgemaakt. Haar assertiviteit was vergeefs geweest, want er was geen antwoord gekomen. Ze hoopte dat als sir Giles ontstemd was geweest over de vrijmoedige brief, Phillip daar niets van zou horen; waarschijnlijk zat hij toch nog steeds op de universiteit.

Ze sloeg een bladzijde om in haar notitieboek, doopte een veer in de inkt en begon aan een nieuwe lijst.

Maatregelen om nieuwe leerlingen te werven.

Er klopte iemand op de deurpost en Emma keek op. Daar stond tante Jane, die zichzelf zoals gewoonlijk door de zijdeur had binnengelaten.

‘Is meneer Sims al vertrokken?’ vroeg Jane met haar gebruikelijke glimlach die werd onderbroken door enigszins misvormde hoektanden.

‘Ja, u bent hem net misgelopen,’ zei Emma terwijl ze haar veer in de houder terugzette. Haar tante legde haar bonnet op het dressoir en wreef haar haar naar achteren. Tussen het bruin bespeurde Emma een paar zilveren haren die waren ontsnapt aan de meedogenloos plukkende vingers van haar tante.

Jane, de zes jaar jongere zus van haar vader, was nooit getrouwd. Ze woonde in het naastgelegen ouderlijk huis. Daar leidde ze een zusterschool van de Smallwood Academy, een kostschool voor jongedames.

Jane trok haar handschoenen uit. ‘Mag ik zo vrij zijn om te vragen waar je vader is?’

Emma schudde haar hoofd. ‘Hij is na het ontbijt de deur uit gegaan.’

Tante Jane keek haar meewarig en net zo hoofdschuddend aan.

Mevrouw Malloy, de kokkin-huishoudster van de familie Smallwood, bracht het blad met thee naar binnen en leek totaal niet verbaasd om Jane Smallwood daar aan te treffen. Er stonden zelfs al drie kopjes op het blad.

‘U houdt me toch zeker wel gezelschap?’ vroeg Emma beleeft aan haar tante, heel goed wetend dat ze dat allang van plan was geweest.

‘Dank je wel, lieve kind.’

Alsof hij was afgekomen op de stoom uit de ketel of de geur van de koekjes van mevrouw Malloy, kwam Emma’s vader juist op dat moment met gebogen hoofd door de voordeur naar binnen gesloft. Met zijn dunne, naar beneden gebogen mond zag hij er ouder uit dan zijn 48 jaar.

Mevrouw Malloy haastte zich om zijn hoed en das aan te ne-

men en gaf hem een standje: ‘Meneer Smallwood, uw schoenen zijn doorweekt! En dan die broek van u. Ben u soms naar huis komen zwemmen?’

‘Neemt u me niet kwalijk, mevrouw Malloy,’ merkte hij droogjes op met ironie in zijn ronde, blauwe ogen, ‘maar ik ben niet in die plas gestapt om u te plagen.’ Hij veegde zijn schoenen op de mat en keek naar zijn dochter en zus. ‘Ben ik op tijd voor de thee?’

‘Ja,’ antwoordde Emma, ‘maar u bent wel meneer Sims misgelopen.’

Haar vader was duidelijk verbaasd en geïrriteerd. ‘Is hij nu al vertrokken? Allemachtig. Ik had er willen zijn. Ik hoop dat je hem namens mij hebt bedankt en afscheid hebt genomen.’

‘Natuurlijk heb ik dat gedaan.’

Haar vader ging zitten en wreef in zijn handen. ‘Frisjes vandaag. En vochtig.’

‘Je had niet zo lang buiten moeten blijven, John,’ zei Jane. ‘Zo wat je nog een keer een dodelijke kou.’

‘Had ik dat geluk maar,’ mompelde hij.

Tante en Emma keken elkaar bezorgd aan.

Emma schonk de thee in hun eenvoudige, doordeeweekse kopjes en het gesprek viel stil terwijl ze zich bedienden van hete thee, brood, kaas en koekjes. Het viel Emma op dat haar vader maar weinig at, maar zijn eetlust was dan ook niet meer zoals vroeger.

Emma nam kleine hapjes van het brood en de kaas, maar raakte de koekjes niet aan, ondanks dat ze daar dol op was. Haar slanke figuur was een van de weinige dingen waarover haar moeder lovend was geweest. Ze vond dat ze alleen met Kerst en op haar verjaardag mocht snoepen.

Ze nipte aan haar thee en zette toen haar kopje neer. ‘Zeg, papa,’ begon ze, ‘ik ben aan een nieuwe lijst begonnen.’

‘Alweer? Waarvan deze keer?’

Ze was enigszins geïrriteerd door zijn laatdunkende toon, maar antwoordde kalm. ‘Een lijst van dingen die we kunnen

proberen om nieuwe leerlingen aan te trekken.'

'Ah.' Hij wuifde met zijn hand alsof het om iets heel onbelangrijks ging.

Haar tante was behulpzamer: 'En wat heb je tot nu toe bedacht?'

Emma keek haar dankbaar aan. 'Een nieuwe advertentie in de krant. Misschien moeten we het aantal kranten ook uitbreiden, maar dat is wel duur. Een groter bord zou kunnen helpen. Ik vrees dat het oude wat slijtage begint te vertonen. En je ziet het nauwelijks, tenzij je er speciaal naar zoekt.'

Tante Jane knikte. 'Ja, een verzorgd, goed onderhouden bord is denk ik heel belangrijk.'

'Dat van ons is best,' mompelde John Smallwood boven zijn kopje. 'Ouders gaan heus niet op straat op zoek naar een leraar.'

Emma bedacht welke koers ze het beste kon volgen en zei toen: 'U hebt helemaal gelijk, papa. Het zijn niet de toevallige voorbijgangers waar we ons op richten, maar eerder de welgestelde families die hier niet om de hoek wonen.'

Zijn ogen werden mat en zijn mond ontspande zich. 'Ik heb daar gewoon de energie niet voor, Emma. Ik ben geen jonge kerel meer.'

'Och, kom nou toch, John,' zei zijn zus. 'Je hebt nog vele goede jaren in het vooruitzicht.'

Hij zuchtte. 'Wat een deprimerende gedachte.'

Ze keek even vluchtig naar haar nicht en zei toen: 'Als je niet aan jezelf denkt, denk dan in ieder geval aan Emma, John.'

Hij haalde niet erg overtuigend zijn schouders op. 'Emma is prima in staat om voor zichzelf te zorgen. Net als jij.'

Emma en haar tante keken elkaar lange tijd aan.

Als Emma niet snel een manier vond om haar vader te helpen, zouden ze ernstig in de problemen komen, en niet alleen financieel. Ze zouden zelfs hun huis en school kunnen kwijtraken – zijn enige broodwinning, en ook die van haar.

De twee dagen daarna zocht Emma in haar geheugen en de kranten naar namen van families met zoons die, voor zover zij wist, nog niet elders waren ingeschreven. Ze zat gebogen over het bureau toen mevrouw Malloy de huiskamer binnenkwam met de post. 'Kijk es an.'

Omdat ze even haar benen moest strekken, stond Emma op en keek het stapeltje wat afwezig door, bang om meer rekeningen en aanmaningen aan te treffen. Haar hand bleef talmen bij een brief die aan haar vader was geadresseerd met als retouradres: *Ebbington Manor, Ebford, Cornwall.*

Ebbington Manor was het landgoed van sir Giles Weston en zijn gezin. Gevoelens van opwinding en angst wervelden door haar maag en langs haar ruggengraat. Ze had de hoop op een antwoord al bijna opgegeven.

Omdat haar vader het aan haar overliet om zijn brieven te openen – met name de steeds bedroevender wordende rekeningen – voelde ze zich niet echt ongemakkelijk toen ze het zegel verbrak en de brief openvouwde, zoals ze al met zo veel brieven had gedaan.

Met een ietwat onbehaaglijk gevoel keek ze even naar de deur en begon toen de woorden te lezen die wat gehaast leken te zijn geschreven.

Geachte meneer Smallwood,

Hartelijk dank voor uw brief en uw vriendelijke belangstelling voor mijn jongste zoons. U hebt gelijk dat ze de leeftijd hebben bereikt – ja, zelfs zijn gepasseerd – waarop mijn twee oudste jongens ons verlieten om een paar jaar bij u in Longstaple door te brengen. Lady Weston vindt echter dat onze jongsten te fijngevoelig zijn om van hun mama gescheiden te worden. Hoewel ik persoonlijk denk dat die ervaring voor hen net zo goed zou zijn als zij was voor Henry en Phillip, en daarbij op de koop toe ook nog eens hun in ontwikkeling zijnde karakter zou versterken, meen ik de wens van mijn vrouw in deze kwestie te moeten respecteren.

U zult waarschijnlijk niet willen overwegen om naar Ebbington Manor te komen en de jongens hier tegen, laten we zeggen, twee keer het tarief voor uw kostschool les te geven? Als u slechts een jaar hier zou willen verblijven om hen voor te bereiden op de universiteit, zou dat ideaal zijn voor ons. Natuurlijk realiseer ik me dat dit erg veel gevraagd is, vooral gezien het verlies van uw vrouw, dat ik overigens zeer betreurt. Maar mocht u ooit van omgeving wensen te veranderen, aarzelt u dan vooral niet om mij dat te laten weten. U zou zeer welkom zijn, evenals uw dochter.

*Zeer hoogachtend,
Sir Giles Weston, baronet*

Nee maar, wat een idee. Dat haar vader zijn gevestigde school zou opgeven voor twee leerlingen. Dat zou wel een erg persoonlijke behandeling zijn! Veel jongemannen, net van de universiteit maar zonder geld, gaven les in herenhuizen. Maar om zomaar te veronderstellen dat meneer John Smallwood zijn huis en school daarvoor zou achterlaten? Emma voelde zich namens haar vader beledigd. Deed het gerucht soms al de ronde dat ze in moeilijkheden zaten? Snuivend gooide Emma de brief terug op de stapel.

Ze bleef nog even inwendig staan koken, maar toen de ergeris wat was gezakt, pakte ze brief nogmaals. Eigenlijk was de toon van sir Giles heel beleefd, bijna schuldbewust omdat hij een dergelijk idee voorstelde. Hij wilde alleen maar dat zijn zoons een goede opleiding kregen en hij zwichtte voor de irrationele verwennerij door zijn vrouw.

De eerste lady Weston, de moeder van Phillip en Henry, was overleden toen de jongens nog heel jong waren. Emma wist uit opmerkingen van Phillip dat zijn stiefmoeder, de tweede lady Weston, niet erg gemakkelijk was – en dat zij veel meer van haar eigen zoons hield dan van haar stiefzoons. Ze herinnerde zich dat ze met Phillip te doen had toen hij haar vertelde over de onzekere relatie met die vrouw.

Emma kon zich niet herinneren dat Henry, op welke manier dan ook, over zijn stiefmoeder had gesproken. Maar zij en Henry waren geen vrienden geweest en hadden het dus niet over zulke persoonlijke dingen gehad.

Emma dacht aan Ebbington Manor, dat ze nog nooit had gezien maar zich vaak had voorgesteld, hoog op een steile rots aan de winderige kust van Cornwall. Natuurlijk zou ze het fijn vinden om Phillip weer te zien. Maar die zat natuurlijk in Oxford, waarschijnlijk in zijn derde jaar op het Balliol College. Hij zat heus niet thuis op haar te wachten.

Moest ze de brief aan haar vader laten zien? Ze betwijfelde of hij het idee zelfs maar zou willen overwegen, niet nu hij zo veel uren per dag bij het graf van zijn vrouw doorbracht. En als hij wel akkoord ging, wat zou zij dan doen – haar vader bepakt en bezakt voor een jaar naar Cornwall sturen terwijl zij hier achterbleef met tante Jane?

Eenzijds sprak dat scenario haar wel aan. Hoe vaak had haar tante niet voorgesteld dat Emma ooit bij haar zou lesgeven en uiteindelijk Janes partner op de meisjesschool zou worden, als en zodra ze het gevoel had dat ze haar vader met een gerust hart alleen kon laten.

Maar haar vader had haar nog steeds nodig. Emma hielp hem al jaren – eerst tijdens het lange ziekbed van haar moeder en nog meer nadat ze was overleden en haar vader neerslachtig was geworden. Emma wist niet of hij het wel in zijn eentje zou redden. Hoewel, op Ebbington Manor zou hij alleen verantwoordelijk zijn voor het onderwijs van de jongens en geen hele school hoeven te leiden: het omspringen met dagstudenten en schoolgeld, maar ook vergaderingen met de dansmeester, de tekenleraar en de docent Frans. Ja, het zou goed voor hem kunnen zijn als zijn aandachtsgebied wat kleiner werd. Maar toch kon Emma er niet zeker van zijn en ze kon zich niet neerleggen bij de gedachte dat ze hem in zijn eentje zou wegsturen. Stel dat het een mislukking zou worden? Dat hij zichzelf in verlegenheid zou brengen en de vernedering zou moeten ondergaan

van een ontslag? In zijn huidige toestand zou dat te veel voor hem zijn.

Sta nou niet zo te piekeren, Emma, berispte ze zichzelf. *Hij zal toch niet willen gaan.*

Maar toen ze het onderwerp na het avondeten ter sprake bracht, deed haar vader haar versteld staan door rechtop te gaan zitten, alert te worden en haar opgewekter aan te kijken dan ze hem in jaren had gezien.

‘Heeft sir Giles ons echt uitgenodigd om daar te komen wonen?’ vroeg hij.

‘Ja, maar –’

‘Interessante gedachte.’ Zijn ogen werden helderder terwijl hij naar het plafond staarde.

‘Vader, ik verzeker u dat ik helemaal geen toespeling hierop heb gemaakt en alleen maar heb gevraagd of hij zou willen overwegen zijn jongste zoons naar ons toe te sturen.’

Haar vader knikte en leek helemaal niet geïrriteerd over de uitnodiging, of haar stoutmoedigheid om te schrijven.

Toen hij haar vroeg de brief te mogen lezen, gaf ze hem die.

Hij las hem, zette zijn bril af en zei: ‘In alle eerlijkheid, liefje, heb ik wel behoefte aan verandering. Steeds maar in dit huis, de plek waar mijn geliefde zo lang heeft geleden... Voortdurend omringd door dingen die mij doen terugdenken, niet aan de gelukkige jaren, wat ik graag zou willen, maar aan de laatste jaren. De pijnlijke jaren. Waarom denk je dat ik zo vaak wegga?’

‘Ik... dacht dat u haar ging bezoeken op het kerkhof,’ zei Emma rustig.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Daar ga ik af en toe wel naartoe, om te zorgen dat het graf er netjes bij ligt. Om onkruid uit te trekken of wat bloemen neer te leggen. Maar niet om haar te bezoeken. Ze is niet daar, Emma. Ze is op een veel betere plek dan op een somber kerkhof in Longstaple.’

Tranen brachten een schittering in zijn ogen en Emma knipperde haar tranen weg. Ze maakte zich te veel zorgen over de toekomst om over het verleden te treuren.

‘Maar... Ebford is... zo ver weg,’ stamelde ze. ‘In het uiterste noorden van Cornwall.’

‘Niet zo heel ver weg. En het is ook maar voor een jaar.’ Mijmerend leunde hij achterover. ‘Ik weet nog dat Phillip Ebbington Manor beschreef. Een grillig oud huis, hoog op een klif vlak bij de zee. Prachtige paden langs de kust...’

‘Maar u zou daar niet voor kustwandelingen zijn,’ herinnerde Emma hem eraan. ‘U gaat daar lesgeven.’

‘Ja, dat weet ik. Maar we zullen toch zeker wel de tijd hebben om van de omgeving te genieten?’ Hij aarzelde voor de eerste keer. ‘Hoewel ik niet klakkeloos mag aannemen dat je met me mee zou willen gaan, liefje. Je bent tenslotte geen kind meer.’

Emma stond op en liep naar het raam. Allerlei gedachten wervelden door haar hoofd. Zou ze het echt kunnen; zichzelf uit haar vertrouwde omgeving wegrukken en alles wat ze kende achterlaten om een jaar lang in Cornwall te gaan wonen? Ze voelde dat ze de controle begon te verliezen en in paniek dreigde te raken. ‘Ik... ik moet erover nadenken.’

‘Maar natuurlijk, dit is allemaal zo plotseling. Het is ook best wel een schok, zij het een prettige, in ieder geval voor mij. Bedenk maar wat het beste is. Ik zal me neerleggen bij jouw besluit.’

Wat een verantwoordelijkheid! Moest en kon ze onder hetzelfde dak gaan wonen als Henry en Phillip Weston? Ze nam in ieder geval aan dat Phillip er tijdens de schoolvakanties wel zou zijn. Van de oudste broer had ze geen idee waar die was.

In gedachten zag ze Henry Weston met zijn donkere, golvende haar wild rond zijn hoekige gezicht. Hoe hij zijn enge, groene ogen dreigend samenknep als hij haar gebod uit zijn kamer te blijven of een of andere gemene streek met haar uithaalde.

Ze huiverde.

Beneden hoorde ze hardijzers kletteren en ze schrok op uit haar gedachten. *Doe niet zo dwaas*, dacht ze en bestrafte zichzelf dat ze zo onzinnig bezig was.

Vastberaden stond ze op, want ze wist wat haar te doen stond.

Ze zou met nuchtere tante Jane. Tante Jane gaan praten die het vreselijk zou vinden als ze weggingen. Tante Jane die het zo vaak had over ‘op een dag’, wanneer zij en Emma samen op haar school zouden lesgeven. De bedachtzame tante Jane die de aandacht van mannen altijd uit de weg was gegaan. Ja, tante Jane zou haar helpen bij haar beslissing.

In de knusse huiskamer van haar tante overhandigde Emma haar de brief en wachtte af. Ondertussen keek ze van het eenvoudige, beschadigde theekopje in haar hand naar het roze met witte theeservies – kopjes, schoteltjes, bordjes – uitgestald in het hoekkastje. Wat had ze dat servies vaak bewonderd. Ze herinnerde zich haar vraag aan tante Jane waarom ze dat nooit gebruikte, maar altijd dronk uit die oude kopjes en schoteltjes die niet bij elkaar pasten.

‘Die zijn te mooi voor dagelijks gebruik,’ had ze gezegd. ‘Die wil ik bewaren.’

‘Bewaren, waarvoor?’ had de jonge Emma gevraagd. ‘Uw bruiloft?’

‘Mijn bruiloft? Lieve help, nee.’ Jane had haar een knipoog gegeven en in haar neus geknepen. ‘Misschien wel die van jou.’ Daarna had ze peinzend voor zich uit gekeken. ‘Ik... weet het niet. Ooit zal ik ze wel gebruiken. Maar niet vandaag.’

Nu, opnieuw kijkend naar dat mooie servies op de plank, kreeg Emma een vreemd gevoel. De aanblik ervan maakte haar triest, hoewel ze wist dat dat niet hoefde. Ze dacht aan haar eigen bijzondere theekopje. Ze bewonderde het wel, maar gebruikte het ook nooit, dus wie was zij dat ze tante Jane daarop aansprak?

Emma richtte haar ogen weer op Jane Smallwoods hoekige gezicht met de spitse neus en kin. Haar ogen waren groot en zachtgroen, net als die van Emma. Emma hield van dat gezicht, altijd al. Elk jaar werden de lijnen rond de ogen van haar tante en op haar voorhoofd duidelijker. Maar toch vond ze het een mooi

gezicht, hoewel waarschijnlijk niet iedereen haar mening deelde.

Jane trok haar wenkbrauwen op naarmate ze het einde van de brief naderde. Zachtjes zei ze: 'Hij noemt zijn zoons, Henry en Phillip... die kan ik me nog herinneren.'

Ja, haar tante had ze allebei diverse malen ontmoet – als ze even binnenwipte voor de thee, of tijdens de gezamenlijke maaltijden na de kerkdienst.

Vanonder haar wimpers keek ze Emma aan. 'Ik geloof dat jij nogal weg was van een van hen.'

Emma voelde dat haar wangen begonnen te gloeien. 'Phillip en ik waren vrienden, meer niet. Trouwens, dat was jaren geleden.'

Tante Jane tuitte haar lippen. 'Wat zei je vader ervan?'

'Vreemd genoeg lijkt hij het een goed idee te vinden, hoewel hij zegt dat hij de beslissing aan mij overlaat. Maar ik wil helemaal niet weg. Wat gebeurt er dan met ons huis? En al onze boeken?'

'Een huurder is vast zo gevonden,' zei Jane. 'En ik kan tijdens jullie afwezigheid op het huis letten.'

Emma keek haar ongelovig aan. Dit was niet de reactie die ze had verwacht of waarop ze had gehoopt. 'Maar ik wil niet weg.' Ze zei het luider en klagend, niet zo gereserveerd als anders.

Jane zei: 'Ik weet dat je over Cornwall hebt gelezen. Dit is je kans om het zelf te gaan zien.'

'Wilt u dan dat we weggaan?'

'Emma...' Janes voorhoofd rimpelde weer, haar ogen waren groot en expressief. 'Het gaat er niet om wat ik wil.'

'Maar...' Emma trok een gezicht. 'U heeft het nooit nodig gevonden om hier weg te gaan, om erop uit te trekken zonder duidelijk omljnd plan. Om het pad van de heren te bewandelen.'

Jane staarde voor zich uit. 'Misschien had ik dat wel moeten doen.'

Emma was sprakeloos. Ze vroeg zich af of haar tante dacht aan meneer Farley, een bewonderaar die ze ooit had afgewezen zodat ze kon blijven lesgeven. Emma had meneer Farley nooit

ontmoet, maar haar tante had verteld over hun ontmoeting en had haar zijn brief laten lezen.

Jane Smallwood strekte haar arm uit en legde een hand op die van Emma. ‘Begrijp me niet verkeerd, Emma. Ik ben tevreden met mijn lot. Ik ontleen veel voldoening aan het lesgeven, maar dat betekent niet dat ik me niet soms afvraag wat ik heb gemist. Hoe mijn leven zou zijn geweest als ik ja had gezegd tegen mijn eigen avontuurtje.’